

ποτέ ἡ Εὐρώπη ἔχει, ὡς λέγουσι, μορφήν αὐτό-
χρημα μικροῦ αἰθίοπος, χεῖρας ἀνθρωπίνους
καὶ συμπεριφορὰν λίαν διακεκριμένην· εἰς πολὺ
νοήμων, ἤδη δὲ καὶ ἐδιδάχθη ὀλίγον. Συνανα-
στρέφεται εὐχρέστως οὐχὶ μόνον μετ' ἀνθρώπων,
ἀλλ' ἐπίσης καὶ μετὰ τινος νέου Σιμπανζέ (ἄλ-
λου εἶδους πιθήκου) συναιχιμακλώτου αὐτοῦ.

—
Αὐτοὶ ὠφέλιμοι ἐφευρέσεις.

Ἐν τῷ Ἰταλικῷ σιδηροδρόμῳ τῷ ἄγοντι ἀπὸ
Ταυρίνου εἰς Μοδάνε καὶ διερχομένῳ τὸ Κεν-
νήσιον ὄρος, ἀναγινώσκω εἰς τὸν Παγρασσόν,
ἐφηρημόσθη ὁ διὰ φωταερίου φωτισμός. Τεῦτο
ἐπεζητεῖτο πρὸ καιροῦ διότι αἱ πολλαὶ σήραγ-
γες αἷ διερχεται ὁ σιδηροδρόμος οὗτος ὑπὸ τὰς
ἄλπεις καὶ μάλιστα ἡ μείζων τούτων, ἡ ὑπὸ
τὸ Κεννήσιον ὄρος, καθιστῶσιν ὄχληρόν λίαν τὸ
ταξείδιον φωτιζομένων τῶν σιδηροδρομικῶν ἀ-
μαξῶν δι' ἐλαίου, οὗ τὸ φῶς εἶνε λίαν ἀμαυρόν.
Ἦδη ἡ ἐνόχλησις αὕτη ἐκλείπει, τὸ δὲ φωταέ-
ριον θὰ παραλαμβάνῃ ἡ ἀμαξοστοιχία ἐν ἰδίῳ
ἀεροφυλακίῳ ἐκ τοῦ ἐν Μοδάνε καταστήματος
τοῦ φωταερίου.—Ὁ διάσημος ἄγγλος καθηγη-
τῆς Τύνδαλλ ἐφευρε μηχανὴν δι' ἧς δύναται τις
νὰ ἀναπνέῃ ἐπὶ ἡμίσειαν τοῦλάχιστον ὥραν ἐν
τῷ μέσῳ πυκνοτάτου καπνοῦ. Πείραγμα γενό-
μενον ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν πυροσβεστῶν τοῦ
Λονδίνου ἐπέτυχε κατὰ πάντα, οἱ δὲ περιβλη-
θέντες τὴν μηχανὴν πυροσβεσται ἠδύναντο ἐ-
λευθέρως νὰ κινῶνται ἀναπνέοντες ἀέρα καθα-
ρότατον. Διότι τῆς μηχανῆς ταύτης τὸ μυστή-
ριον συνίσταται εἰς τὸ νὰ διυλίζῃ καὶ καθαρίζῃ
τὸν πλήρη καπνοῦ ἀέρα, ὅπως αἱ συνήθεις διυλι-
στικαὶ συσκευαὶ καθαρίζουσι τὸ ἀκάθαρτον ὕδωρ.

—
Ἰσπανικὴ παρηρησία.

Πρὶν ἢ ἡ Ἀραγωνία προστεθῇ εἰς τὸ στέμμα
τῆς Ἰσπανίας, ἡ ἐθνικὴ κυριαρχία ἐξεδηλοῦτο
ἐν ἐκάστη ἀναρρήσει τοῦ νέου μονάρχου ὡς ἐξῆς·
Ὁ κληρονόμος τοῦ θρόνου δὲν ἐλάμβανε τὸν τί-
τλον τοῦ βασιλέως εἰμὴ ἀφ' οὗ ἤθελεν ὀρκισθῆ
νὰ σέβηται τὰ προνόμια τῶν Ἀραγωνίων. Εἶνε
γνωστός ὁ περίφημος τύπος, τὸν ὁποῖον μετε-
χειρίζετο ὁ ἀντιπρόσωπος ὁ προσφέρων τὸ στέμ-
μα εἰς τὸν νέον βασιλέα· «Ἡμεῖς, οἵτινες κε-
χωρισμένοι εἴμεθα ἴσοι πρὸς σέ, καὶ οἵτινες ἡ-
νωμένοι δυνάμεθα περισσότερον ἢ σὺ, σὲ καθε-
στῶμεν βασιλέα ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ τηρῆς τὰς
προνομίας μας· ἐὰν ὄχι, ὄχι (si non, non)».

—
Κύριος, Κυρία.

Ἡ συνήθης τιμητικὴ προσφώνησις Κύριος
δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τοῦ εὐρωπαϊ-
κοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν ἐγχειριδίων τῆς ἐθιμο-
ταξίας, οὐδὲ εἶνε ἀπλῆ μετάφρασις τοῦ γαλλι-
κοῦ monsieur, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄρχαιοι· Ἕλληνες,
μάλιστα δὲ οἱ μεταγενέστεροι καὶ οἱ Βυζαντι-
νοί, ἐποιοῦντο χρῆσιν αὐτῆς ἐπὶ περιστάσεων

καθ' ὀλοκληρίαν ὁμοίων. Ἐν τῇ μεταφράσει τῆς
Παλαιᾶς Διαθήκης ὑπὸ τῶν Ἑβδομήκοντα καὶ
ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ εὐρίσκομεν πολλὰ παρα-
δείγματα τῆς τοιαύτης χρήσεως.—Ὁ κύριος
παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν
κύρ, καὶ ἐλέγετο πάντοτε μετὰ τοῦ ὀνόματος,
ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, ὡς: κύρ Βασιλείε. Μόνον
δὲ συνειθίζετο ὡς τίτλος τοῦ δουκὸς Ἀθηνῶν,
ὅστις Μέγας κύρ προσηγορεύετο.—Ἡ δ' ἑτέρα
συγκοπὴ, κύρις, συνειθίζετο ἐπὶ ἰσρωμένων· οὗ-
τως ἔλεγον: ὁ κύρις ὁ θεοφιλέστατος ἐπίσκο-
πος Θαλάσσιος, ὁ κύρις ὁ διάκονος Εὐλόγιος,
κλπ.—Αἱ δὲ γυναῖκες, κατὰ τὸν Ἐπίκτητον,
«εὐθύς ἀπὸ τεσσαρακάδεκα ἐτῶν ὑπὸ τῶν ἀν-
δρῶν κυραὶ καλοῦνται.» Ἡ προσηγορία αὕτη
ἀπεδίδετο καὶ εἰς τοὺς θεοὺς, ὡς ἐξάγομεν ἐκ
τῶν ἐπιγραφῶν· Τῆς κυρίας Ἀρτέμιδος, τὴν κυ-
ρίαν Ἴσιν κλπ.—Ἡ προσηγορία ὅμως αὕτη ἀ-
φιλοκάλως συγκοπτομένη ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν
κατήντησε κυρὰ καὶ κύρη. Εὐτυχῶς ἐκ τῶν
δύο τούτων μόνον τὸ πρῶτον ὑποκοριστικὸν πε-
ρισσώθη μέχρι τῶν ἑλληνίδων δεσποινῶν τῆς
καθ' ἡμᾶς ἐποχῆς, καὶ τοι μὴ ὄν ἐρατεινότερον
τοῦ δευτέρου.

Εἰς Ἀναγκωστῆς.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

Τὰ νέα γεώμηλα.

Τὰ νέα γεώμηλα παντὸς εἶδους εἶνε τροφή
ὄχι πολλοῦ λόγου ἀξία, δαπανηρὰ, βλάπτει
δὲ καὶ τὸν στόμαχον. Ἐπειδὴ ταῦτα ἐκτίθεν-
ται εἰς πώλησιν πρὸ τῆς ἐντελοῦς των ὠριμάν-
σεως ἔχουσιν ὑγρὰν τὴν σάρκα καὶ ὀλίγον ἀνε-
πτυγμένον τὸ ἀλευρώδες στοιχεῖον. Ἀδίκως
λοιπὸν θεωροῦνται ὡς ἐκλεκτὸν φαγητόν.

Οὐδέποτε πρέπει νὰ δίδωνται πρὸς τροφήν
εἰς νοσαλέους ἀνθρώπους ἢ εἰς ἀναρρώνοντας,
ἔτι δὲ ὀλιγώτερον εἰς ἀσθενεῖς. Ὅταν τὰ γεώ-
μηλα ταῦτα ἦνε βραστά τὰ μειονεκτήματά
των ταῦτα γίνονται ἐπαισητότερα· καὶ τηγα-
νητὰ δὲ δὲν εἶνε καλὰ· μόνον μαγειρευμένα με-
τὸ βούτυρον εἶνε ὑποφερτὰ, ἀλλὰ καὶ τότε ἀ-
κόμη εἶνε βαρέα καὶ δύσπεπτα.

Τὸνκντίον τὸ ὠριμον γεώμηλον εἶνε τροφή
ὑγιεινὴ καὶ νόστιμος, δυναμένη μέχρι τινὸς
καὶ τὸν ἄρτον ν' ἀντικαταστήσῃ.

Μαγειρεύεται δὲ πολυειδῶς καὶ πρὸ πάντων
ὡς παρκαλοῦθημα τοῦ κρέατος ἢ τοῦ ἰχθύος.

Πρέπει ν' ἀπέχῃσι τῶν γεωμήλων οἱ πά-
σχοντες ἀπὸ διαβήτην ἢ ἀπὸ κοιλιακὰ νοσήματα.

Ὅταν ἦνε βρασμένα διὰ τοῦ ἀτμοῦ κατὰ τὸν
ἀγγλικὸν τρόπον δύνανται νὰ τὰ τρώωσιν οἱ
ἀναρρώνοντες, διότι ὅταν ἦνε βρασμένα εἰς
τὸ ὕδωρ εἶνε μᾶλλον δύσπεπτα. Ἐν πάσῃ πε-
ριπτώσει καλλίτερον εἶνε νὰ τρώωνται ζε-
στά. Ἐπίσης πολὺ δύσπεπτος εἶνε καὶ ἡ σάλ-
τσα ἐκ γεωμήλων.

Δ**